

ogsaa idag paa det Varmeste have taget mig af det Andragende, der er indkommet fra Helsingør-Commune; men jeg finder, at den Sag, der foreligger til Behandling idag, staaer i saa noie Forbindelse med den angaaende Hartkornets Egalisering, at det maaskee vilde være betænkeligt i dette Dielik at andrage paa nogen Forandring deri, eller at faae denne Sag til at gaae tilbage til Folkethinget, og saaledes maaskee begge Sager blive udsatte til næste Gang, vi samles. Jeg skal derfor næst efter at slutte mig til, hvad min ærede Collega fra Helsingør (Drif) har udtalt, lade det beroe ved en Opfordring til den høitærede Indenrigsminister om at tage sig varmt af denne Sag til næste Gang, hvilket han jo ogsaa har lovet og hvormed jeg skal finde mig tilfredsstillt for Kjøbstadernes Bedkommende. Den ærede sidste Taler meente, at Indqvarteringen var en stor Fordeel for Kjøbstæderne, at de beqværetede Byer deraf havde en ikke ringe Fordeel, idet der omsattes ikke ubetydelige Summer saavel af de Menige, som af Officererne, hvilket han anslog til et Beløb af 50,000 Rbd. eller saa omtrent, og at der var indkommet Klager fra adskillige Byer, navnlig fra Horsens, hvorfra man havde forlagt Indqvarteringen over til en anden Kjøbstad; men, saavidt jeg kjender Forholdene, saavel i den Commune, hvori jeg lever, som i de mindre Kjøbstæder, hvor der er Indqvartering, troer jeg, at Enhver ved fornuftig Beregning er kommen til det Resultat, at der saa at sige ingen Fordeel er af Indqvarteringen uden den, som Udleining af Localer kan affaste, og denne kan aldeles ikke udholde nogen Sammenligning med de Byrder, der hvile paa Communerne, hvor Naturalindqvartering haves. Saaledes er jeg overbevist om for Helsingørs Bedkommende, at man mere end gjerne vil see Indqvarteringen forlagt til en anden By, og man har forundret sig over, at Regjeringen ikke tidligere har taget noget Hensyn til, at Kjøbenhavn, der i Grunden høstede, saa at sige, den største Fordeel af Alt, hvad der anskaffedes til de Militaire, ikke blev beskattet i Forhold til de øvrige Kjøbstæder. Det vil af den Betænkning, som Helsingørs Communalbestyrelse har tilladt sig at indsende til Rigsdagen, fremgaae, hvilket Misforhold der er imellem Ansættelses-

summen for Kjøbenhavn 35,000 Rbd., og den Sum, Helsingørs Commune betaler. Det kan vel nu ikke længere komme i Betragtning, da man her under det Lovudkast, som foreligger angaaende Sammendragning af Skatter, ogsaa har indbefattet Kjøbenhavns Bidrag, og det saaledes aldeles vil udgaae; men det vil imidlertid vistnok, naar Regjeringen paany tager Sagen angaaende Indqvarteringen Overgang til en Statsag under Overveelse, af Regjeringen blive taget under Overveelse, hvorvidt der ikke maatte kunne lignedes forholdsvis en noget større Andeel paa Kjøbenhavn, end paa de mindre Kjøbstæder i Landet, som vistnok ville føle et temmelig haardt Tryk af den Forandring, der allerede nu skeer. At Stemningen i Stænderne i 1846 ikke var for det bestedne Forslag, jeg da tillod mig at stille paa Kjøbstadernes Begne, nemlig at der blot i Præmisserne til Forsamlingens Betænkning maatte indflyde, at den ordinaire Indqvarteringskat, som hidtil alene havde hvilet paa Kjøbstæderne, for Fremtiden efter en nærmere bestemmende Regulering skulde overtages af Staten, forholder sig ganske rigtigt; thi i 1846 ligesaa vel som senere har Landboforholdene optaget den meste Tid af Forhandlingerne, saavel i Stænderne som ogsaa her, og man har vistnok haft mindre Omhu og Opmærksomhed, om jeg saa maa udtrykke mig, med Hensyn til Kjøbstæderne, end jeg troer, man med Rette havde burdet. Det er saa ofte omtalt, at Kjøbstæderne have Forrettigheder fremfor Landet; men jeg troer vistnok paa mine Medborgeres Begne at turde erklære, at de Forrettigheder eller saakaldte Privilegier, som Kjøbstæderne have, hellere idag end imorgen maatte berøves dem (Hør!). Jeg troer ikke, at nogen af de saakaldte Forrettigheder, vi have, ere af den Bessaffenhed, at — naturligvis naar der tages i Betragtning, at de Byrder, de Afgifter, som nu alene hvile paa Kjøbstæderne i mange Reininger, ogsaa fordeles paa Landet — at jo Enhver, ved noie at overveie dette, vil finde, at der aldeles Intet kan være til Hinder for at ophæve dem. Dermed skal jeg slutte.

Udler: Idet jeg hovedsagelig kan henholde mig til de foregaaende Talere, især til